

#ONZE
AMBA
SSADE

WELKOM

West Den Haag en ANNA Vastgoed & Cultuur zijn verheugd om, onder de naam 'Onze Ambassade' een nieuwe culturele hotspot te realiseren. In voormalige Amerikaanse ambassade aan het Lange Voorhout 102 te Den Haag, presenteert West internationale toonaangevende hedendaagse kunst en biedt ANNA ruimte aan evenementen en vergaderingen.

Hiermee willen we samen met onze collega-instellingen zoals het Mauritshuis, het Haags Historisch Museum en het Eschermuseum een synergie vormen. Door internationale hedendaagse kunst aan het Museumkwartier toe te voegen dragen we bij aan een levendig, volledig en divers Museumkwartier.

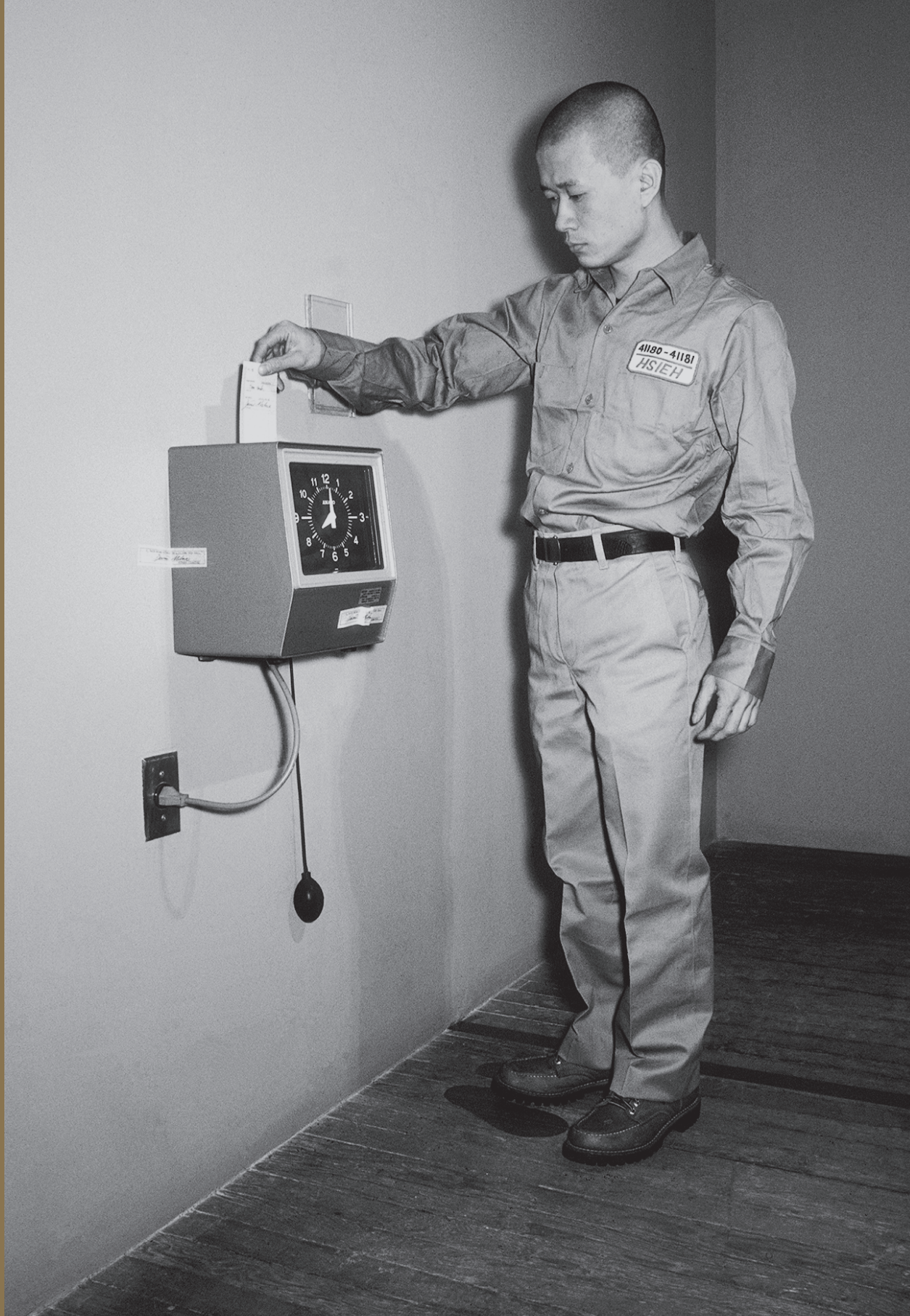
Tegelijkertijd willen West en ANNA de 'tussentijd' gebruiken om iedereen – met name de bewoners van de van stad – uit te nodigen om dit gebouw te leren kennen. En hen op die manier bij de ontwikkeling van de definitieve invulling van het gebouw te betrekken.

Middels tentoonstellingen, debatten, lezingen, evenementen, vergaderingen en rondleidingen stellen West en ANNA het gebouw 7 dagen per week open, en creëren op die manier een nieuw tijdperk: dat van de verbeelding. Graag heten wij u van harte welkom!

RONDLEIDINGEN

Elke zondag organiseren wij speciale rondleidingen langs onder meer de bijzondere bibliotheek, het auditorium, de conference room en de ambassadeurskamer. Er is een beperkt aantal plaatsen beschikbaar, reserveer uw ticket op tijd op www.onzeambassade.nl

MEER INFORMATIE: WWW.WESTDENHAAG.NL

4180-4181
HSIEH

Small illegible label on the left side of the clock.

Small illegible label on the bottom right of the clock.

TEHCHING HSIEH

TIME - LIFE

Wat is tijd? Wat is kunst? En hoe verhouden wij, mensen, ons tot het leven? Het zijn vragen die iedereen bezighouden en vreemd genoeg staan we er zelden echt bij stil. Performancekunstenaar Tehching Hsieh heeft zijn leven gewijd aan het zichtbaar maken van het ontastbare. Voor hem komt kunst uit het leven zelf. 'Kunst is geen carrière, geen beroep, kunst is mijn leven.'

Voor de wereldberoemde Marina Abramović is kunstenaar Tehching Hsieh een voorbeeld en 'the master'. West is trots zijn werk voor het eerst in Nederland te kunnen tonen. In enkele kantoren op de begane grond van de voormalige Amerikaanse ambassade is zijn werk een jaar lang continu te zien. In april komt Tehching Hsieh voor een persoonlijke lezing en enkele 'Encounters' naar Den Haag.

De solo-expositie Time – Life toont twee van Hsieh's One Year Performances. De verzamelde documenten en artefacten vormen twee zorgvuldig samengestelde installaties. In One Year Performance 1980-1981 onderwierp Hsieh zich aan de strakke discipline van een prikklok waarbij hij, als een arbeider, gedurende een heel jaar elk uur een tijdkaart afstempelt in een prikklok. In One Year Performance 1981-1982 woonde Hsieh een jaar lang op straat, zonder enige beschutting. Samen vormen deze presentaties een intense, compacte tentoonstelling over het menselijk bestaan en de betekenis van tijd. Hsieh's werk is indrukwekkend en zijn manier van leven en werken komt op een bepaalde manier overeen met dat van iedereen. Het is herkenbaar en vreemd. Tegelijkertijd brengt hij de essentie van kunst aan de orde.

In 1974 reisde Tehching Hsieh vanuit Taiwan naar New York en woonde 14 jaar illegaal in New York. In de late jaren 70 en de jaren 80 maakte hij kunst ver van het kunstcircuit, buiten de galleries en musea. Zijn performances vonden plaats in zijn eigen studio of op straat. Destijds was alleen een groepje mensen binnen de 'art scene' van New York op de hoogte van

deze extreme vorm van performancekunst. Na een serie van vijf indrukwekkende performancewerken kondigde Hsieh in 1986 aan dertien jaar lang kunst te maken, maar deze aan niemand te tonen. Over deze periode zegt de kunstenaar dat hij zichzelf simpelweg in leven hield ('keeps himself alive'). Na dit 'laatste' radicale werk heeft Hsieh besloten om vanaf 1 januari 2000 geen kunst meer te maken.

Tehching Hsieh toont met zijn werk het verschil en de overeenkomst tussen leven en kunst. Voor hem gaat leven over het voorbijgaan van tijd. 'Wasting time and free thinking' wordt door hem met kunst op een unieke manier getest. De toeschouwer wordt geconfronteerd met een even simpel als sterk verhaal over de kracht van een mens. Voor veel hedendaagse kunstenaars is Tehching Hsieh een cultfiguur.

Bij de presentatie in Den Haag heeft Tehching Hsieh een 'artist talk' gegeven met een uitgebreide toelichting op zijn werk en denkwijze. De lezing heeft plaats gevonden op 24.04.2019 in het Auditorium van de vml. Amerikaanse ambassade en is nu in z'n geheel terug te zien op internet: http://www.westdenhaag.nl/films/Tehching_1

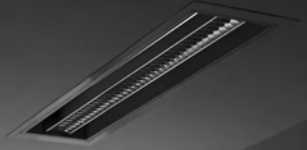
Tehching Hsieh's (1950, Taiwan) werk is onder andere te zien geweest bij het Bronx Museum, New York, 2008; Guggenheim Museum, 2009; Walker Art Center, Minneapolis, 2010; P.S.1 Contemporary Art Center, New York, 2010; FACT Foundation for Art and Creative Technology, Liverpool, 2010; Henry Art Gallery, Seattle, 2011; Menil Collection, Houston, 2011; São Paulo Biennial, 2012; Carriage-works, Sydney 2014; Tate Modern, Londen 2017 en in datzelfde jaar in het Taiwanese paviljoen op de 57ste Biennale van Venetië.

ALPHABETUM II

FROM TYPOGRAPHY TO GRAMMATOGRAPHY

Het Alphabetum is een ruimte om de vormende en formele aspecten van taal te verkennen. Deze aspecten worden meestal als afzonderlijke aspecten beschouwd. Typografen en letterontwerpers zijn vooral gericht op de lettervorm en schrijvers besteden meestal geen aandacht aan de vorm van de letters die ze tot woorden maken. De ambitie van het Alphabetum is om te laten zien dat deze twee eigenschappen van geschreven taal veel meer met elkaar verbonden zijn dan algemeen wordt erkend. Een letter is een letter omdat hij op een letter lijkt; en omdat hij op een letter lijkt is het een letter.

Joseph Beuys zei dat ieder mens een kunstenaar is. Hans Hollein vertaalde dit idee naar ruimte en tijd, met de suggestie dat alles architectuur is. John Cage stelde dat alles wat we doen muziek is. Zou het daarom aanvaardbaar zijn om te verklaren dat alles gemaakt is van letters? Als we kunst, muziek en architectuur meer in het algemeen bekijken, zien we dat alle drie de disciplines zijn voortgekomen uit de talen die we hebben gecreëerd. We zouden zelfs kunnen stellen dat kunst, architectuur en muziek zelf talen zijn. Opvallend is dat de uitspraken van Beuys, Hollein en Cage niet in kunst, architectuur en muziek zijn geformuleerd, maar in letters, die woorden vormen, gecombineerd tot statements. Ludwig Wittgenstein zei ooit dat de grenzen van onze taal de grenzen van onze wereld zijn. Zou het ook zo kunnen zijn dat de grenzen van het alfabet de grenzen van onze taal zijn? Dit zou ons terugbrengen naar de typografische tautologie. Een letter is een letter omdat hij op een letter lijkt; en omdat hij op een letter lijkt is het een letter.

KORPYS / LÖFFLER

THE VAULT

Het werk van het Duitse kunstenaarsduo Korpys/Löffler is omringd met 'suspense'. In de verzameling films, foto's en lichtbeelden zit een doorlopende spanning. Mooie, korrelige opnames tonen verslagen van gebeurtenissen uit de recente geschiedenis en brengen markante plekken minutieus in beeld. Vol van symboliek en verwijzingen naar speelfilms maken dat we de beelden herkennen, maar niet altijd precies kunnen thuisbrengen. Korpys/Löffler hebben voor hun eerste presentatie in Nederland de perfecte setting gevonden in de voormalige Amerikaanse ambassade.

In hun artistieke-documentaire projecten houden Korpys/Löffler zich bezig met het verschijnsel macht, en de representatie daarvan. De kunstenaars zijn specifiek geïnteresseerd in bureaucratische en administratieve instanties, bureaus die terugdeinzen voor publiciteit, zoals het 'Bundeskriminalamt', de Centrale Europese Bank, gevangenis en de politie. Door het observeren van de periferie van gebeurtenissen en het verzamelen van ogenschijnlijk bewijs tonen zij het functioneren van dergelijke instanties. In deze context oefenen de kunstenaars geen onderzoeksjournalistiek uit, maar concentreren zij zich op de esthetiek van gebeurtenissen en details. De rode draad van hun oeuvre is een sterke visuele stijl, zonder morele of politieke analyse.

In eerdere projecten hebben de kunstenaars toegang gekregen tot de interieurs van bijzondere gebouwen zoals het hoofdkwartier van de Verenigde Naties en het World Trade Center in New York, de NATO locatie in Brussel en het Pentagon in Washington. Ze bespieden en signaleren, met methoden die vergelijkbaar zijn met die van het object van hun onderzoek. In de moderne criminologie gaat het erom zoveel mogelijk informatie te verzamelen, in het bijzonder informatie waarvan de inhoud in eerste instantie niet kan worden geëvalueerd, of onbeduidend lijkt: maar deze marginale feiten kunnen een grote informatieve waarde hebben.

Deze expositie van Korpys/Löffler toont door middel van films, installaties, de vml. Amerikaanse ambassade op een hele specifieke manier in een tentoonstelling met een continue spanningsboog, waarbij de kunstenaars ons opnieuw laten kijken naar de recente geschiedenis.

ACHTERGROND

Andree Korpys / Markus Löffler werken sinds 2009 onafgebroken samen onder de naam Korpys/Löffler. Het werk was te zien in tientallen internationale exposities, onder andere bij Kunstverein Braunschweig 2018; 10th Berlin Biennale; Museum für Angewandte Kunst, Frankfurt 2017; Haus der Kulturen der Welt, Berlin 2016; ZKM Karlsruhe 2015; Goethe Institut New York 2015; Künstlerhaus Bremen 2012; Manifesta 7, Trient 2008; Zero, Zentrum voor Kunst-und Mediatechnologie, Karlsruhe 2002; Kunstverein Hamburg 1996; Casino Luxembourg 1999.

LEGENDA

1 WHEN LANDS THE SAUCER 2002, CA. 2:00 min.

Of all the countless worlds, I have known... / Of the myriads of planets, upon which I have trod... / Never have I known a race so filled with fear... / With dark distrust. With the seeds of smoldering violence. As this which calls itself humanity! / It is man alone who battles in the name of nameless causes. It is man alone who is goaded by emotion. / Who is driven by a savage pride. / Yet who can say it is wrong or right? / For their destiny may be ashes. Or glory greater than any ever known! / And whatever shall befall it is my fate to share it with those who so despise me!

UIT: WHEN LANDS THE SAUCER, NR. 2,
1967, DOOR STAN LEE, JACK KIRBY

De geboorte van de moderne superheld in stripverhalen fascineerde Korpys/Löffler reeds tijdens hun onderzoek naar de 'Amerika' films. In 1961 werd de Sovjet (!) superheld Yury Gagarin de eerste man die de aarde omcirkelde, de Berlijnse muur werd gebouwd, een

tweede bemand ruimteschip Vostok 2 brak snelheidsrecords, en twee Duitsers, Karl-Herber Scheer en Clark Darlton, riepen 'Perry Rhodan' in het leven, een van de grootste en meest populaire sciencefiction series ter wereld. De woorden die in 'When Lands the Saucer' gezongen worden in de eerste twee nummers van 'Silver Surfer' worden tot leven geroepen door Jack Kirby en Stan Lee in 1966. Silver Surfer is een enigszins sombere en trieste superheld die zijn carrière begint al rondvliegend op een surfplank, als boodschapper van de planeet die de god Galactus (verwant aan Cronus) verslindt. Wanneer hij, met het oog op het redden van de aarde, in opstand komt tegen de macht van god, verbant Galactus hem. Net als zijn eeuwenoude rolmodel uit de oudheid, Prometheus, die veroordeeld was tot eeuwig lijden vastgeketend aan een rots, wordt Silver Surfer gestraft door het verbod om de baan van de aarde te verlaten.

2 ECHOKAMMER

2018 / 39:24 MIN.

De G20-top in Hamburg op 7 en 8 juli 2017 ging gepaard met massale protesten en rellen. In deze video richten Korpys/Löffler zich niet op de demonstraties, maar op de goed geoliede machines achter de schermen van de staatsbezoeken: de presidentiële ontvangsten op het vliegveld, het drukke mediacentrum en de choreografie in de periferie van de summit. De film toont de voorbereidingen en de enscenering van de evenementen voor de media, met de nadruk op de technische apparatuur en de acteurs/medewerkers. De film integreert ook beelden van Barack Obama's staatsbezoek in 2013 en zijn toespraak bij de Brandenburger Tor in Berlijn.

3 THE VAULT

2019 / FOTOGRAFIE

Het gebouw van de vml. Ambassade, ontworpen door Bauhaus architect Marcel Breuer in 1959, bevindt zich in het centrum van Den Haag. Op de bovenste verdieping van de westvleugel bevindt zich een deel dat door gepantserde deuren is afgeschermd. The Vault.

Deze ruimtes zijn kaal, ontdaan van opsmuk en verloren pijpen steken uit het verlaagde plafond. Deels bedekt met aluminiumfolie en de ramen verduisterd met een speciale vernislaag. The Vault was, en is nog steeds, ontoegankelijk voor publiek. Door middel van een uitgebreid fotografisch onderzoek hebben Korpys/Löffler een visuele (re)constructie gemaakt (te zien voor de ramen op verdieping 1 + 2) en de geschiedenis in kaart gebracht.

4 PERSONEN, INSTITUTIONEN, OBJEKTE, SACHEN

2014 / 21:46 MIN.

Het nieuwe gebouw van het hoofdkwartier van de BND (Federale Inlichtingendienst) in Berlijn-Mitte is het centrale orgaan van de buitenlandse inlichtingendienst en is, in dit werk, het object van observatie. Een uitdaging van deze benadering was dat er geen filmvergunningen beschikbaar waren voor de strikt beschermde bouwplaats en zijn binnengebieden. 'People, Institutions, Objects, Things' (PIOS), was een van de eerste computergestuurde databanken, die onder auspiciën van het voormalige hoofd van het Federaal Bureau voor Strafrechtelijk Onderzoek, Horst Herold, werd geïntroduceerd. De soundtrack bevat een spreiding van opgenomen telefoongesprekken van eerder onderzochte subafdelingen van de inlichtingendienst, waaronder het 'Head Office of Questioning', de 'Society for Special Technical Solutions', het 'National Cyber-Defence Centre' of het 'Tonosphere Institute'. Zodra personeel of antwoordapparaten aanslaan, laten Korpys/Löffler hun boodschap achter, met een kort, cryptisch stukje informatie of een poëtische beschrijving van een van de gevonden voorwerpen.

5 REFLECTING ABSENCE

2016 / 22:41 MIN.

VIDEO & ZEEFDRIK / FOTO'S

Het gedenkteken voor de slachtoffers van de terreuraanslagen in New York op 11 september 2001, ontworpen door Daniel Libeskind en gebouwd onder leiding van Michael Arad en Peter Walker, draagt de naam 'Reflecting Absence' als een plaats van gemeenschappelijke herdenking,

zich bevindend op de plaats waar het World Trade Center – symbool van de moderniteit en economische macht – ooit stond.

De video wordt begeleid door het muziekstuk 'Two Emotions' van Helmut Lachenmann (1992) en een ter plaatse opgenomen soundtrack, digitaal bewerkt door Korpys/Löffler.

Op een abstract vocaal vlak interpreteert een spreker een tekstfragment van Leonardo da Vinci: 'Two emotions: fear and desire – fear of the dark threatening cavern and desire to see whether there might be any marvelous thing in it'.

Op tonaal niveau wordt interactie gecreëerd – en tegelijkertijd worden de behoeftes van de bezoekers van de gedenkplaats 'Reflecting Absence' en hun pogingen om de voorbije gebeurtenissen van 11 september 2001 emotioneel te verwerken middels de abstracte vorm van het monument zichtbaar gemaakt.

6 Studio 77 **1997 / 5:00 min.**

Korpys/Löffler citeren niet alleen hun eigen adolescentie Super 8-films, maar 'verwerken' ze ook in hun drie 'Amerika' films van hetzelfde jaar, 1977. Diegenen met voldoende achtergrondkennis herkennen niet alleen Fritz König's 'The Sphere' (1971) terwijl het explodeert. Ook het UNO-hoofdkwartier, Barbara Hepworth's 'Single Form' (1964), de eerste Spoetniksatelliet uit 1957, Hans Arps' muurschildering van de UNO-veiligheidsraadskamer, speciale bloembakken en vuilnisemmers als voorzorgsmaatregel, de Twin Towers (WTC), James Rosati's 'Ideogram' (1967) aan het WTC, het Pentagon en

Elyn Zimmermanns monument voor de slachtoffers van de WTC-aanval van 1993 komen aan bod. Stuk voor stuk symbolen van macht.

De geluidloze explosies vinden plaats tegen de achtergrond van de dramatische climaxende Pink Floyd track 'Come in Number 51, your time is up', dezelfde muziek van Michelangelo Antonioni's 'Zabriskie Point' (1970). Hoewel een unieke en financieel rampzalige productie, werd Antonioni's opus al snel de cultfilm van de jaren zeventig. Dat het WTC, artiesten koos die de destructie verbeelden en dat slechts enkele jaren later, in 2001, ten prooi viel aan een onvoorstelbare, echte (!) vernielzucht laat zien hoe fragiel en soms voorspelbaar representatieve symbolen van de macht kunnen zijn.

7 World Trade Center **1997 / 6:39 min.** **United Nations Organization** **1997 / 4:34 min.** **Pentagon** **1997 / 3:09 min.** **Amerika** **1997 / 3:41 min.**

In 1996 maakten Korpys/Löffler een reis naar de Verenigde Staten voor de 'grote' sightseeing tour. Naast een roadtrip naar de Chinati Foundation in Marfa en het bezoeken van een aantal bekende filmlocaties, waren de kunstenaars vooral geïnteresseerd in het vergelijken van het beeld dat ze hadden van Amerika, beïnvloed oor het kijken naar speelfilms in hun jeugd, met hun werkelijke omgeving.

Met het idee om een nieuwe Aristotelische eenheid van tijd, ruimte en plaats te

vinden, is het project voor een filmtrilogie ontstaan in New York. De focus ligt op drie locaties die niet alleen de internationale centra van de politieke, financiële en militaire macht zijn: de Verenigde Naties, het World Trade Center en het Pentagon. Alle drie zijn altijd al populaire locaties geweest.

Voordat ze begonnen met het filmen, verkenden de Korpys/Löffler in eerste instantie de gebouwen en de gebieden rond deze plekken met een stilstaande camera, onopvallend en zonder dat ze daarvoor toestemming hoefden te vragen. De eerste ernstige bomaanslag op het WTC vond plaats in 1993. De discussie over nieuwe nationale veiligheidsstructuren, de toenemende videobewaking van openbare ruimtes en gebouwen, het mogelijke misbruik van de verzamelde informatie over het 'transparent individual' domineerde de mediatheoretische en mediakunstzinnige debatten vanaf de tweede helft van de jaren negentig. Vanuit het huidige perspectief is hun oproep om de ogen open te houden voor datgene wat misschien niet verborgen is, maar nog niet leesbaar is, maakt het werk intrigerend.

8 THE LAST AMERICAN **2004 / Backlite film**

Korpys/Löffler presenteren een oud exemplaar van het rijke geïllustreerde boek van John Ames Mitchell (1845-1918), een science-fiction-novelle, uitgegeven in 1889. Het beschrijft de laat 3de Millennium Verkenningen van de Perzische admiraal Khan-Li, prins van Dimph-Yoo-Chur, die de Atlantische Oceaan oversteeft en de sporen van een ooit grote beschaving ontdekt.

Mitchell was oprichter en redacteur van het tijdschrift 'Life' (1883-1936) en hij ontwierp aan het eind van de 19de eeuw een verandering van rolmodellen en standpunten die vandaag de dag hypertopisch zijn in het licht van hedendaagse debatten over kolonialisme, kapitalisme en klimaatverandering. Hij markeert het begin van zijn boek met een scherpe en kritische opdracht: 'Aan de Amerikaan die meer dan tevreden is over zichzelf en zijn land'.

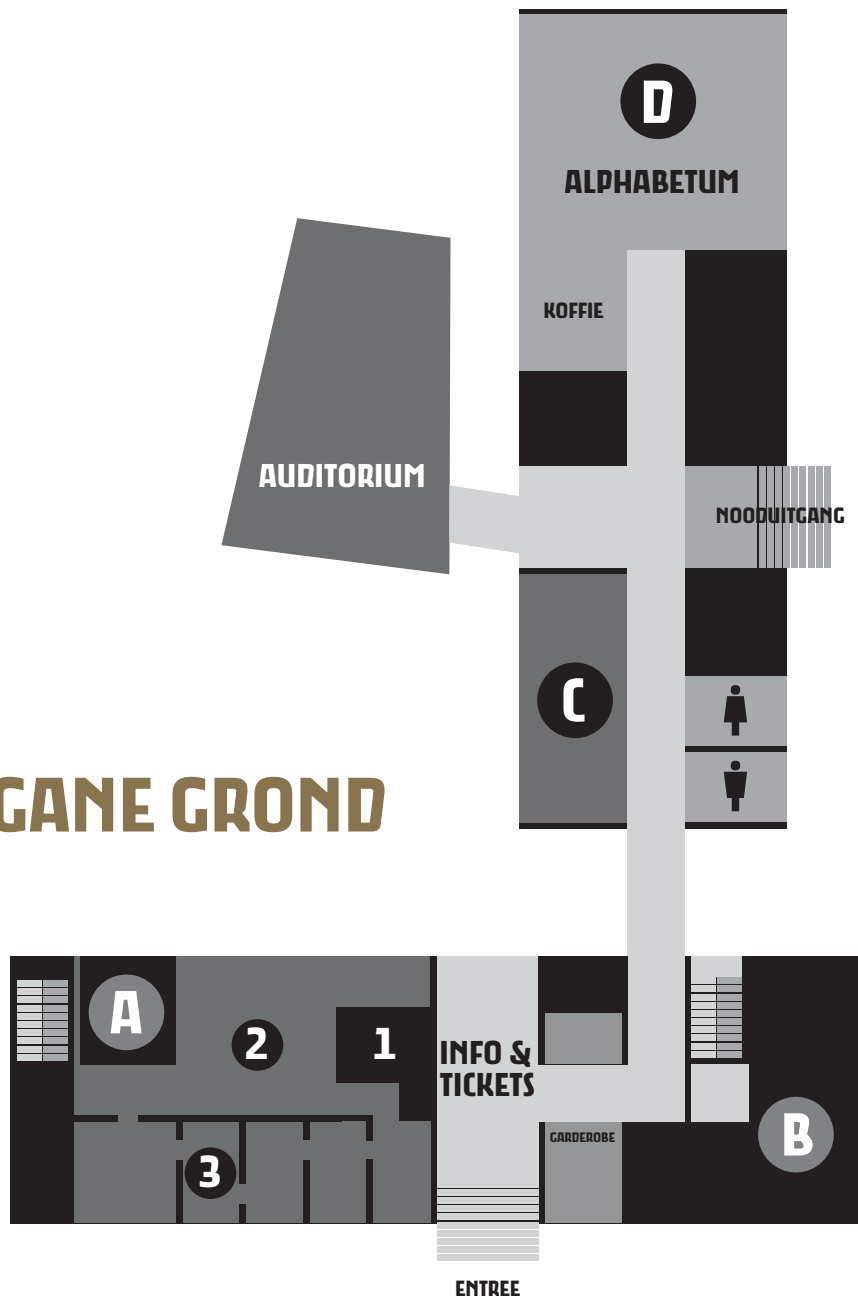
9 THE NUCLEAR FOOTBALL **2004 / 30:30 min.**

In het voorjaar van 2002 filmde Korpys/Löffler, als onderdeel van de pers, het staatsbezoek van George W. Bush aan Berlijn-Tegel. Na 9/11 en voor de oorlog in Irak werd het bezoek omringd met strenge veiligheidsmaatregelen en een strak tijdschema.

De film bestaat uit drie delen (aankomst van de president op het vliegveld, bezoek aan Bellevue Palace, vertrek van vliegveld Tegel). De beelden worden begeleid door Brian Eno's 'Music for Airports', een stuk gecomponeerd eind jaren zeventig. Het geluid van de militaire bands die tijdens het filmen zijn opgenomen, verbreken de akoestische illusie.

'The Nuclear Football', is het code-woord voor een draagbaar militair en strategisch commandocentrum. Een abstracte opeenvolging van zwart-wit striptekeningen verbeeldt de militaire gebeurtenissen die ontketend zouden kunnen worden als de 'The Nuclear Football' – een heuse Box van Pandora – zou worden geopend. Samen met het geluid vormen ze vervreemdende effecten in een wat anders een pure stroom van documentaire beelden zou zijn.

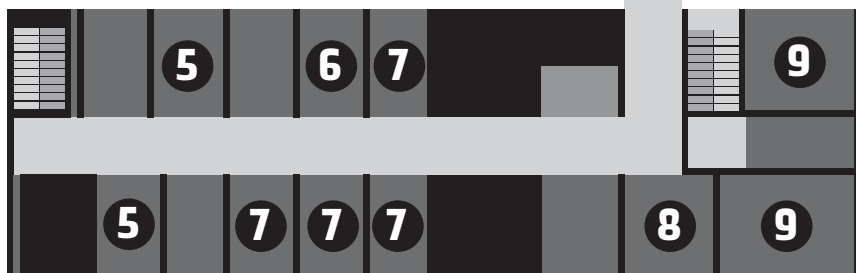
BEGANE GROND

EXPOSITIES

- A** KORPVVS/LÖFFLER:
The Vault
01.06.2019 – 01.09.2019
- B** TEHCHING HSIEN
Time – Life
16.02.2019 – 16.02.2020
- C** ASSEMBLE
Transnational Interstate Art Agency
19.04.2019 – 30.09.2019
- D** ALPHABETUM II
From Typography to Grammatography
30.06.2019 – 06.10.2019

KELDER

EERSTE VERDIEPING

PALEIS VAN DE VERBEELDING

DOOR: AKIEM HELMLING & CHRISTIAAN WEIJTS
EEN VERKENNING IN OPDRACHT VAN PLATFORM STAD

1 De Amerikaanse Ambassade aan het Lange Voorhout heeft een unieke geschiedenis en nu het leeg is komen te staan, bevindt het zich op een kantelmoment. Voor de inwoners van Den Haag is het altijd een betonnen bunker achter hekken geweest: eerst als symbool van de Koude Oorlog, daarna van de terreurdreiging na 9/11. Als je er nu langs loopt kun dat bijna tastbaar voelen. De zware hekken en dikke pollers zijn verdwenen. Het harnas en de ketenen zijn afgeval-
len. Het gebouw kan weer vrij ademen.

2 In die adempauze is er een zeldzaam moment om iets werkelijk nieuws te laten ontstaan. Het gebouw kan nu de omslag maken van ontoegankelijk, defensief en gesloten, naar vrij, open en verbindend. Als stad van vrede en recht heeft Den Haag nu de mogelijkheid om die historische omkering te markeren.

Vergelijk het met het 'Haus der Kunst' in München, dat tot 1945 'Haus der Deutsche Kunst' heette, en daarna bevrijd is van zijn nationalistische beperking. Het maakte een omslag van 'Entartete Kunst' naar avant-garde kunst.

Zoals in München is ook in Den Haag vrij snel het zinvolle besluit genomen om middels een nieuwe invulling een nieuwe betekenis aan de Amerikaanse Ambassade te geven, in plaats van de geschiedenis uit te wissen door het te slopen. Daarmee markeert het gebouw aan het Lange Voorhout een omslagpunt.

3 Dit moment biedt tegelijkertijd de mogelijkheid om van het gebouw een plek te maken die betekenisvol is voor de inwoners van Den Haag. Er is nu een uitgelezen en zeldzame kans voor deze stad om een ruimte te laten ontstaan die voorbereid is op de toekomst, door in te springen op allerlei veranderingen in de wereld van kunst en cultuur, zoals die van het concept 'museum'.

4 In de ontwikkeling van het Museumkwartier speelt de herbestemming van de Amerikaanse Ambassade een sleutelrol. Daarom is het belangrijk om vanuit een masterplan te werken waarbij alle culturele instellingen in het gebied onderdeel van de planvorming zijn. Binnen dit proces is het raadzaam om verschillende scenario's door te

denken, en niet overhaast te kiezen voor het meest voor de hand liggende. De vragen moeten zijn: Waar heeft de stad behoefte aan? Wat zijn de mogelijkheden van het gebouw? Welke vragen stellen de veranderende opvattingen over kunst en cultuur aan dit Museumkwartier en het Ambassadegebouw?

5 Bij de ontwikkeling van het Museumkwartier dient het aanbod van verschillende instellingen op elkaar afgestemd te worden. Het Gemeentemuseum, Het Mauritshuis, de Gevangenenpoort, het Literatuurmuseum / Kinderboekenmuseum, Het Nationale Theater, West Den Haag, Bredius en Museum Meermanno zijn allemaal op de een of andere manier bij de toekomst van het Museumkwartier betrokken. Samen kunnen zij naar een volledig Museumkwartier toewerken, dat een regionale, een landelijke en een internationale betekenis en uitstraling heeft.

6 Een vaak genoemde lacune van Den Haag is het ontbreken van open debatcentra, zoals De Balie (Amsterdam) of Arminius (Rotterdam). Ook zijn er geen grotere culturele centra als De Tolhuistuin (Amsterdam), De Nieuwe Liefde (Amsterdam), LUX (Nijmegen) of De Pletterij (Haarlem).

De voormalige Ambassade kan uitstekend in die behoefte voorzien. Naast een eenentwintigste-eeuws museum kan het gebouw zo'n cultuur- en debatcentrum worden, en in die zin een aanvulling zijn op het nog te verrijzen OCC.

7 In die nieuwe constellatie kan de voormalige Ambassade een plek worden waar de kracht van kunst centraal staat: de verbeelding, in de ruimste zin van het woord, niet beperkt tot specifieke disciplines of instituten.

De verbeelding is in de geschiedenis van de kunst en de wetenschap altijd de belangrijkste kracht geweest. 'Logica brengt je van a naar b; verbeelding brengt je overal,' stelde Albert Einstein. Het gebouw aan het Voorhout kan het Paleis van de Verbeelding gaan heten.

8 In de twintigste eeuw kregen musea de rol om kunstwerken te collectioneren, documenteren, conserveren en aan het publiek te presenteren. Het museum van de twintigste eeuw heeft daarom een statische, verticale en sequentiële ordening.

In de eenentwintigste eeuw zullen musea veel meer dynamisch, horizontaal en simultaan zijn. Het museum is meer een netwerk dan een container. Het gebouw aan het Lange Voorhout heeft de potentie om die ontwikkeling te faciliteren.

9 Het Paleis van de Verbeelding kan een verbindende plek zijn van allerlei bestaande instellingen. Het staat tussen enerzijds de makers en anderzijds de museale sector.

10 In de herbestemming van het gebouw aan het Lange Voorhout dient zoveel mogelijk rekening gehouden te worden met de bestaande ruimtes, in plaats van, in het uiterste geval, alleen de gevel te laten staan en het gebouw binnenin helemaal opnieuw in te delen. Het motto van Marcel Breuer, de architect, was: *form follows function – but not always*. Je kunt hier een aansporing in lezen tot slim hergebruik van de bestaande ruimtes.

11 Nationaal en internationaal zijn veel voorbeelden te vinden van het hergebruik van bestaande gebouwen met een culturele invulling. Neem bijvoorbeeld Wiels in Brussel (voorheen een brouwerij), ZKM in Karlsruhe (een munitiefabriek), of Cent Quatre (voorheen een begrafenisonderneming). Het interessante aan deze instellingen is dat ze allemaal een eigen specifieke uitstraling hebben, vooral omdat zij gehuisvest zijn in een locatie die niet bedacht, ontworpen en gebouwd werd voor deze functie.

Tegelijkertijd laten deze voorbeelden ook zien dat door het voortbouwen op het bestaande, een eigen authentieke plek kan ontstaan. Waarbij deze vaak door het publiek als authentieker wordt ervaren dan nieuwbouw, zoals bijvoorbeeld het Eye Museum in Amsterdam Noord.

12 De voormalige Ambassade heeft alles in zich om uit te groeien tot zo'n authentieke, iconische plek. Iconen worden niet bedacht, ontworpen of gebouwd. Zij ontstaan met het verstrijken van de tijd, onafhankelijk van hun afmetingen. In het groot, zoals de Eiffeltoren of de Vrijheidsbeeld in New York. Maar ook in het klein, zoals de Bruder Klaus Kapelle in Wachendorf, het Pathé Tuschinski in Amsterdam. Vaak worden gebouwen iconen omdat de architectuur iets bevat dat andere gebouwen juist niet hebben.

13 Marcel Breuer ontwierp het gebouw aan het Voorhout in 1959. Het heeft een unieke architectonische én inhoudelijke betekenis. Binnen het oeuvre van Breuer speelt dit gebouw een belangrijke rol: het is een van de eerste grote gebouwen die hij voltooid heeft. Tegelijkertijd maakt de bijzondere raam-/gevelconstructie het gebouw net zo speciaal als het museum MET-Breuer in New York. Dat gebouw is door Breuer oorspronkelijk voor het Whitney Museum ontworpen maar sinds dat verhuisd is, is het door het Metropolitan Museum onder de naam MET-Breuer in gebruik genomen.

Ook de consequent doorgevoerde, trapeziumvormige ramen geven het gebouw een iconische uitstraling. Deze uitstraling is misschien ook te verklaren doordat het door die ramen letterlijk uit een ander tijdperk lijkt te stammen, een tijd waarin nog niet alles in een bepaald kader moest passen, en ramen ook nog een andere vorm konden hebben dan rechthoekig. Aspecten als dit geven het gebouw een unieke plek in de geschiedenis van de architectuur.

Vanuit die opvatting is een gebouw ontstaan dat zich ook nu nog, zestig jaar later, alleen al onderscheidt omdat het buiten de rechte hoek durft te denken.

14 Laten we buiten de rechte hoek denken.

MET DANK AAN:

DIRECTEUR: MARIE-JOSÉ SONDEIJKER
HOSTS: PAUL DE JONG, GABY FELTEN, CHLOË VAN DIEPEN,
NELE BRÖKELMANN, HENDRIK HOHLFELD, SOERIA
VAN DEN WIJNGAARD, STELLA LONING, YULONG JIN,
CARRY KREMER-VAN TEYLINGEN, ANGIE KORST,
LOES V. BRUINEN, YAEL KEIJZER, THIJS JAEGER,
BAUKE WESTPHAL, MIRANDA MEIJER, KRISTEL RIGAUD,
NANDA MILBRETA, NAOMI MOONLION
OFFICE MANAGER: THEO POUMPALOV
ALPHABETUM: AKIEM HELMLING
EDUCATIE: MELISSA CRUZ, ANGIE KORST, ELLEN RODENBERG
RONDLEIDINGEN: NELE BRÖKELMANN, CHLOË VAN DIEPEN
VIDEO: MACHTELD RULLENS, MELISSA CRUZ
GELUID: MICHAEL DOOCEV
COUTURE: TESSA BEKKER
INTERIEUR: RONALD HUYNEN
PRODUCTIE: THESE SIDES UP / RONALD HUYNEN
JEROEN HOOTER, MICHAEL DOOCEV, PAUL DE JONG,
THOM VINK, TON SCHUTTELAAR, HAROLD DE BREE,
LOTTE SPAARGAREN, MACHTELD RULLENS, ERIK-JAN
LIGTVOET, ALEX ANDROPOULOS, BEN BATENBURG
LICHT & GELUID: ARNO SCHEPER, ROB BOTHOF, KASSEN OUD
LETTERTYPE: UNDERWARE
FOTOGRAFIE: JHOEKO, DANA LA MONDA
FACILITAIR: AKTIETECH / SLAVICA ZIVANOVIC
VERTALING: TINY MULDER
DRUKWERK: ORANJE VAN LOON, DEN HAAG
FONDSEN: GEMEENTE DEN HAAG, MINISTERIE VAN ONDERWIJS,
CULTUUR EN WETENSCHAP, MONDRIAAN FONDS
SPONSORS: FOSCARINI LIGHTING, VITRA.
PARTNER: ANNA VASTGOED & CULTUUR: WILLEMIJN DE BOER,
LARESSA MULDER, MENNO KLOETH, WENDY GIEBEN,
PIM TROOST, WILLEM VD EERTWEGH, NIELS JELLEMA

Den Haag

FOSCARINI

vitra.

museum
vereniging

Deze publicatie verschijnt bij de tentoonstellingen op de locatie: de vml. Amerikaanse ambassade in Den Haag.

Opening: ZATERDAG 1 JUNI 2019 > 20:00 – 24:00 uur
De opening wordt direct gevolgd door een muziekprogramma samengesteld door Alex Andropoulos met performances door Andreas Sahl Andersen (DK), Tsev (GR), Jasper Stadhouders (NL) & Booker Stardrum (USA)

KORPVS/LÖFFLER:
The Vault
01.06.2019 – 01.09.2019

TEHCHING HSIEN
Time – Life
16.02.2019 – 16.02.2020

ASSEMBLE
Transnational Interstate Art Agency
19.04.2019 – 30.09.2019

ALPHABETUM II
From Typography to Grammatography
30.06.2019 - 06.10.2019

Foto: Jan Versnel, Maria Austria Instituut, Amsterdam
Drukker: Oranje van Loon, Den Haag
Publicatie: West
Editie: 5000
ISBN: 978-90-79917-82-2

West

Lange Voorhout 102
2514 EJ Den Haag
the Netherlands
+31 (0)70 392 53 59
www.westdenhaag.nl
info@westdenhaag.nl

